

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci žalobce: **R [redacted] S [redacted]** nar. [redacted] bytem [redacted] zast. JUDr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem, se sídlem Brno, Bolzanova 461/5, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o náhradu nákladů a nemajetkové újmy

t a k t o :

- I. Řízení se co do částky 44.286,-Kč zastavuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částky ve výši 238 EUR, 100.000,-Kč, dále 186.437,-Kč a to vše se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. od 21.9.2015 do zaplacení, částku 2579,44 Kč a částku rovnající se zákonnému úroku z prodlení ve výši 8,05 % p.a. z částky 44.286,-Kč od 21.9.2015 do 17.12.2015 a to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobci částku ve výši 400.000,-Kč, 70.000,-Kč a 750,-Kč a 13.958,56 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 21.9.2015 do zaplacení, se zamítá.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 24.9.2015 domáhá po žalované náhrady škody a nemajetkové újmy s odůvodněním, že pravomocným rozsudkem MS v Brně ze dne 18.9.2014 sp.zn. [redacted] byl žalobce zproštěn obžaloby z přečinu hanobení rasy, národa, etnické nebo jiné skupiny osob podle § 355 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku z přečinu podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod podle § 356 odst. 1 trestního zákona a přečinu založení podpory propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka podle § 403 odst. 1 trestního zákoníku. V tomto trestním řízení žalobci vznikly náklady spočívající v odměně obhájci, jehož právních služeb využíval a nemajetková újma spočívající v nutnosti podrobit se úkonům trestního řízení a jimi vyvolané

Za správnost vyhotovení
Gabriela Volfová

psychické zátěži zesílené intenzivní medializací žalobcova trestního stíhání v jehož důsledku byla jeho podoba v dehonestujícím postavení obžalovaného prezentována široké veřejnosti. Žalobce požaduje celkem částku 818.011,-Kč a 238 EUR. Co se týká zásahu do osobnostní sféry žalobce, ten spočívá vedle nutnosti podrobit se jeho úkonům inter alia účasti na několika hlavních líčeních v cizí zemi zejména v rozsáhlé medializaci jíž byl případ provázen. Legitimní politický projev, jehož obsah byl v souladu se zákonem, byl po řadu měsíců médií včetně hlavních televizních stanic prezentován jako projev extrémistický, nenávistný. Žalobce byl veřejností opakovaně představován jako osoba obviněná z trestného činu. Žalobce požaduje za náhradu nemajetkové újmy částku 500.000,-Kč, dále požaduje částku 16.538,-Kč za použití motorového vozidla k cestám k hlavnímu líčení, a dále částku 238 EUR vzniklé mu v souvislosti s účastí u hlavního líčení, kdy si žalobce musel vzít dovolenou a o tuto částku tak přišel. Dále požaduje odměnu za služby tlumočnicka ve výši 231.473,-Kč a to včetně zahrnujících hotových výdajů na právní zastoupení. V mezidobí žalovaná přiznala žalobci na náhradě nákladů řízení částku 44.286,-Kč, která byla vzata ze strany žalobce zpět. Následně po dalším jednání soudu byla žaloba vzata ještě o další částku zpět. Celkem byla žaloba vzata zpět co do částky 44.286,-Kč. S tím, že tato částka představuje 12 porad, dále proplacení stížnosti proti zahájení trestního stíhání ve výši jedné poloviny, dále pětkrát hlavní líčení, jedenkrát podání odporu, námítky vůči znalci, které byly účtovány jako dva úkony byly přiznány jako dvakrát půlúkon. Stížnost proti osobě znalce, která byla účtována ve výši jednoho úkonu byla přiznána také ve výši jedné poloviny úkonu. Celkem 18 úkonů á 1500,-Kč, dále čtyři půlúkony á 750,-Kč. Dále 22 režijních paušálů a 21% DPH. Co se týká nemajetkové újmy, k výzvě soudu soud poučil žalobce, že v České republice existuje zásada iura novit curia s tím, že toto se vztahuje i na judikaturu a není na žalobci, aby soud poučoval ze kterých judikátů má při svém rozhodování vycházet. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 ze dne 27.6.2012. Žalobce žádá částku 70.000,-Kč jako náhradu nemajetkové újmy z důvodu průtahů v posuzovaném trestním řízení vedeném vůči žalobci.

Co se týká dále požadavku na náhradu vynaložených nákladů, porady, ty které byly přiznány ze strany žalované jako účelné i ty, které nebyly takto přiznané byly účtovány ve výši trojnásobku a to z toho důvodu, že se jednalo o porady, které byly vedeny prostřednictvím tlumočnicka, byly delší, pro advokáta náročnější než obdobná porada s osobou znalou českého jazyka. A žalobci, jenž je osobou bez znalosti českého jazyka musely být poskytovány informace v přiměřeně širším rozsahu včetně komparace s [REDAKCE] právní úpravou. Většina porad byla nad to uskutečněna mimo běžnou pracovní dobu advokáta prostřednictvím telekonference mezi advokátem, klientem a tlumočnickem. Z toho důvodu byl za porady účtován trojnásobek běžné sazby, jak je ostatně pro tyto případy advokátní tarif *expresis verbis* předpokládá. V žádném případě se nejednalo u některých porad za porady, které by nebyly účelné.

Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku, dále uvedla, že u ní byla uplatněna dne 18.3.2015 částka 811.011,-Kč a 238 EUR s tím, že se jednalo o vynaložené náklady ve výši obhajoby ve výši 248.011,-Kč, ušlý zisk ve výši 238 EUR, náhrada nemajetkové újmy ve výši 500.000,-Kč a náhrada průtahů v řízení ve výši 70.000,-Kč. Žalovaná vyhověla náhradě nákladů obhajoby ve výši 44.286,-Kč, toto sdělila stanoviskem ze dne 23.11.2015. Dále učinila nesporným průběh trestního řízení, které bylo vedeno vůči žalobci, dále uvedla, že shledala ve věci odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí a to usnesení o zahájení trestního stíhání. Co se týká částky 44.286,-Kč, tato byla přiznána, žalobce však požadoval částku vyšší s tím, že příprava a převzetí zastoupení byla v souladu se zněním vyhlášky 177/96 Sbírky přiznána pouze ve výši jednoho úkonu právní služby, tj. 1500,-Kč, neboť

žalobcem nárokováný trojnásobek není účelně vynaloženým nákladem řízení, dále toto platí o náhradách za další porady advokáta s klientem. Dále nepřiznala porady ze dne 6.6.2012, 6.6.2014, 5.7.2014, neboť se jedná o porady konané v těsné časové návaznosti na předchozí poradu, kterou žalovaná jako odměnu přiznala. Žalovaná nepřiznala dále porady 12.7.2012, 13.8.2012, 25.8.2012, 24.10.2012 a 14.9.2014, neboť v bezprostřední časové souvislosti s nimi nedošlo k žádnému významnému úkonu v předmětném trestním řízení. Porady konané dne 18.9.2014 a 20.10.2015 nelze přiznat, neboť se konaly až po vynesení osvobozujícího rozsudku. Stejně tak stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání náleží mezi úkony, které dle § 11 odst. 2a advokátního tarifu náleží odměna ve výši jedné poloviny. Nelze přiznat náhradu za seznámení se se spisem, neboť tento úkon je považován za součást úkonu převzetí a přípravy, který byl žalobci přiznán. Žádost o přezkoumání postupu a podnět k výkonu dohledu žalovaná nemohla přiznat, neboť tento úkon nebyl ve spisovém materiálu. Dále nebyly přiznány náklady na překlad a tlumočení, neboť tyto neodpovídají požadavku účelně vynaložených nákladů řízení. Dále nebylo přiznáno cestovné ve výši 16.538,-Kč, neboť nebylo předloženo vyúčtování v českém jazyce a z kopie technického průkazu nebylo patrné, zda se jedná o žalobcovo vozidlo. Co se týká náhrady nemajetkové újmy, zde zvolila jako náhradu konstatování porušení práva. Co se týká částky 238 Eur jako náhrady ušlého zisku, tato se dle § 30 zákona č. 82/1998 Sbírky poskytuje v prokázané výši. Z předloženého potvrzení zaměstnavatele vyplývá, že žadatel v daných dnech čerpal svou dovolenou a tudíž mu žádný zisk neušel a škoda nevznikla.

Soud má za prokázaný průběh trestního stíhání žalobce z spisu MS v Brně sp. zn. [REDAKCE] a to tak, že dne 14.10.2011 vůči žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání přečinu hanobení rasy, národa, etnické nebo jiné skupiny osob podle § 355 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku pro podezření ze spáchání přečinu podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod podle § 356 odst. 1 trestního zákoníku a pro podezření ze spáchání přečinu založení podpory propagace hnutí směřující k potlačení práv a svobod člověka podle § 403 odst. 1 trestního zákoníku. Obžaloba byla podaná dne 23.4.2013, dne 18.9.2014 podle § 226 písm. b) trestního řádu byl žalobce zproštěn obžaloby rozsudkem MS v Brně. Pravomocně bylo řízení skončeno dne 18.10.2014.

Dále, co se týká dalších sporovaných úkonů má soud za prokázané, že dne 27.3.2013 došlo k prostudování spisu a dále, že byly zaslány dvě listiny a to ze dne 4.10.2012 a 10.8.2012, týkající se výkonu dohledu a námitek proti postupu KSZ.

Dále má soud za prokázané z potvrzení od A [REDAKCE] Z [REDAKCE] ze dne 6.2.2015, že z důvodu soudního jednání dne 3.6.2014 a 23.7.2014 ušla žalobci hrubá mzda ve výši 238 EUR z důvodu dovolené.

Dále má soud za prokázané z technického průkazu od vozidla jaká byla spotřeba tohoto vozidla k hlavním líčením. Mezi účastníky nebylo nijak sporováno, že by toto vozidlo bylo použito, nebo, že by cesty nebyly vykonány. Účast na hlavních líčeních má soud potom za prokázanou i ze samotného spisu KS v Brně pod sp.zn. [REDAKCE] a to z [REDAKCE] v [REDAKCE] v Městském soudu v Brně, což představuje vzdálenost [REDAKCE] vozidlem Honda [REDAKCE] s palivem BA 95l, průměrnou spotřebou 9,9 l na 100 km a paušálem 3,7 na 100 km.

Dále má soud za prokázané z faktur č. [REDAKCE] a z příjmového dokladu k této faktuře, že byla proplacena za tlumočení a překlady částka 75.020,-Kč v souvislosti s trestním stíháním žalobce, dále má soud za prokázané z faktur a tomu odpovídajících příjmových dokladů 15

HP 00005 a 15 HP 00006, že byla celkem zaplacená právnímu zástupci žalobce ze strany žalobce částka 231.473,-Kč.

Dále má soud za prokázané, že o žalobci vyšel článek na internetové verzi deníku iDnes a byla o něm reportáž v České televizi.

Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. (zákon), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

Možnost odškodnění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., s účinností od 27.4.2006 (§ 31a zákona). Byl tak naplněn závazek vyplývající z čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Podle čl. 41 Úmluvy, jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo Protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje pouze částečnou nápravu, přizná Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění. Smyslem novely bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 Úmluvy z Evropského soudu pro lidská práva na vnitrostátní úroveň. Toto je obsaženo i v důvodové zprávě k čl. II zákona č. 160/2006 Sb. Z uvedených důvodů, má-li soud odškodňovat na vnitrostátní úrovni nemajetkovou újmu vzniklou porušením práva zakotveného již Úmluvou, jeho rozhodování vychází z kritérií ustavených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, a to tak aby

výklad pojmu *přiměřenosti lhůty* k projednání a rozhodnutí věci odpovídal výkladu podávanému ESLP.

Soud se tak zabýval délkou řízení ve smyslu judikatury ESLP s tím, že tato je nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a *zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení*. Soud posuzoval řízení s přihlédnutím ke všem okolnostem *jako celek* (rozsudek Soudu ve věci Slezák a ostatní proti České republice ze dne 11.10.2005, § 36). I v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení přesto jeví nepřiměřeně dlouhou (viz rozsudek ESLP ve věci Kubizňáková proti České republice ze dne 21.6.2005, z něž plyne, že celkovou délkou doby řízení nelze zdůvodňovat mj. opakovaným meritorním rozhodováním soudů, pokud byla rozhodnutí soudu nižší instance rušena soudy vyšších instancí pro pochybení, jenž jim byla vytýkána). Do celkové doby řízení pak soud započítává i řízení o dovolání a rovněž řízení o ústavní stížnosti (viz Houřová proti České republice).

Dle ust. § 5 písm. a) zákona 82/98 Sb.,(zákon) stát odpovídá za podmíněk stanovených zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v trestním řízení.

Dle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Dle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Dle ust. § 31 odst. 1 zákona náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu.Podle odst. 3 posledně citovaného ustanovení zákona náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně.

Nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem, se posuzuje podle ustálené soudní judikatury viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 1847/2001 jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím.

Co se týká skutkového stavu, tento má soud za prokázaný shodně s popisem průběhu řízení vedeného u MS v Brně pod sp.zn. ██████████

Co se týká právního posouzení soud stejně jako účastníci řízení dospěl k závěru, že v řízení vedeném u MS v Brně pod sp.zn. ██████████ došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, kterým bylo usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 14.10.2011, když žalobce byl zproštěn obžaloby rozsudkem ze dne 18.9.2014 MS v Brně, který nabyl právní moci 18.10.2014.

Za správnost vyhotovení
Gabriela Volfová

Vzhledem k existenci odpovědnostního titulu nezákonného rozhodnutí se soud dále zabýval požadavky žalobce, které žalobce označil jako nároky související s jeho nezákonným trestním stíháním, nezákonným rozhodnutím. Soud se nejprve zabýval zbytkem nároku týkající se vynaložených nákladů na právní zastoupení. Ze strany žalované byly částečně nahrazeny jednotlivé úkony, které byly ze strany žalobce také k proplacení požadovány. Předmětem řízení tak zůstaly úkony a to právní porady ze dne 6.6.2012, 6.6.2014, 5.7.2014, dále 12.7.2012, 13.8.2012, 25.8.2012, 24.10.2012, 14.9.2014, 18.9.2015 a 20.10.2015. Co se týká požadavku na proplacení porad s klientem základu ze strany žalované bylo celkem proplaceno 12 porad s klientem, nebylo proplaceno 10 porad a to ze dne 6.6.2012, 6.6.2014, 5.7.2014 s tím, že se jedná o porady konané v těsné návaznosti na předchozí poradou, dále porady 12.7.2012, 13.8.2012, 25.8.2012, 24.10.2012, 14.9.2014 a dále 18.9.2015 a 20.10.2015 s tím, že ještě nebyla proplacena první poradou, která byla účtována, neboť tato je zahrnuta již v samotném úkonu příprava, převzetí a zastoupení. Co se týká shora uvedených porad, soud se ztotožnil se závěrem žalované v tom směru, že první poradou ve věci je již zahrnuta v úkonu příprava a převzetí zastoupení a jako samostatná by neměla být účtována, není účelně vynaloženým nákladem na obhajobu. Co se týká dalších porad, soud se neztotožnil se závěry žalované právě v tom směru, že by se jednalo o další porady, které by byly neúčelné, a to u porad ze dne 6.6.2012, 6.6.2014, 5.7.2014 s odůvodněním, že se jedná o porady konané v těsné časové návaznosti na předchozí poradou a u dalších porad ze dne 12.7.2012, 13.8.2012, 25.8.2012, 24.10.2012 a 14.9.2014 když tyto byly v bezprostřední časové souvislosti s nimi, nedošlo k žádnému významnému úkonu v trestním řízení.

Je pouze na obviněném, popř. obžalovaném jakou zvolí procesní obranu ke své obhajobě, pouze z důvodu správně zvolené strategie obhajoby, dojde-li ke zprošťujícímu rozhodnutí, má poškozený právo na náhradu takto vynaložených nákladů. Je absurdní zpětně přezkoumávat, který konkrétní úkon obhájce byl tím, který fakticky k neodsouzení poškozené přispěl a který nikoli, když se jedná o komplexní postup klienta a advokáta. Advokát je vázán profesním slibem a skutečnost, že je povinen co nejlépe hájit zájmy klienta. Je to advokát, jako osoba profesně znalá, kdo volí strategii postupu obhajoby a činí úkony vedoucí pro trestně stíhaného k ukončení stíhání bez odsouzení. Dle názoru soudu nelze poškozovat žalobce za to, že využil svého práva na obhajobu, se kterou byl úspěšný. K tomuto také analogicky rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22.1.2014 sp. zn. 30 Cdo 4870/2014.

Co se týká potom neproplacených porad ze dne 18.9.2015 a 20.10.2015, které nebyly přiznány jako účelně vynaložené náklady, neboť se konaly až po vynesení osvobozujícího rozsudku, soud uvádí, že pravomocně řízení bylo skončeno dne 18.10.2014. Co se tak týká porady ze dne 18.9.2015, tato byla skutečně dle názoru soudu také účelně, z obsahu spisu vyplývá, že státní zástupce se nevzdal práva na odvolání, rozsudek tak nabytí právní moci až po doručení a uběhnutí lhůty k odvolání, po cca 1 měsíci od jeho vyhlášení. Soud zde neshledal neúčelnou poradou v mezidobí od vyhlášení rozsudku do nabytí právní moci, neboť zde mohly být řešeny další problémy s eventuálním odvoláním státního zástupce, stejně tak potom závěrečná poradou po nabytí rozsudku právní moci, kde se soud ztotožnil s vyjádřením právního zástupce žalobce v tom směru, že obviněnému bylo vysvětleno jaké právní důsledky právní moc zprošťujícího rozsudku pro něj bude mít. Zda se může domáhat dodatečného sdělení v médiích, jaké nároky mu v souvislosti s výsledkem trestního stíhání vznikly a podobně. Co se týká i samostatných porad, byť soud obecně uvádí, že je procesní strategií jednotlivých obžalovaných nebo obviněných jakou frekvenci poradou zvolí a je těžko lze přezkoumávat, která z nich vedla přímo k zprošťujícímu rozsudku, soud se ztotožnil s vyjádřením právního zástupce žalobce, které plně koresponduje s provedeným dokazováním

a to v tom směru, že porada uskutečněná 6.6.2012 následovala po poradě, která byla uskutečněna již 4.5.2014 a v mezidobí byla vznesena námitka podjatosti vůči příbranému znalci a byla podána stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání a žádost o přezkum postupu policejního orgánu. Co se týká porady ze dne 5.7.2014, ta proběhla tři dny po poradě ze dne 2.7.2014, avšak v mezidobí bylo doručeno žalobci opatření Městského soudu v Brně ze dne 24.6.2014 [REDAKCE] v níž byl příbraný nový znalec. Další porady se uskutečňují před hlavním líčením a po něm a to tak, aby bylo možné připravit ze strany právního zástupce na hlavní líčení a následně vysvětlit další procesní postup a strategii. Soud shledal účelnými 22 porad, z nichž 12 bylo ze strany žalované proplaceno, 10 nikoliv. K tomuto potom i odpovídající počet režijních paušálů dle vyhlášky 177/96 Sbirky.

Dále soud přiznal úkon prostudování spisového materiálu ze dne 27.3.2013, kdy tuto možnost výslovně ukotvuje trestní řád, kdy je toto výslovně zakotveno i v § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu, neboť se jednalo o seznámení se se spisem před podáním obžaloby. Seznámení se spisem proběhlo 27.3.2013, k podání obžaloby potom došlo 23.4.2013. Co se týká prostudování spisu, tento je zakotven v § 166 odst. 1 trestního řádu.

Co se týká dalších dvou úkonů a to žádost o přezkoumání postupu a podnět k výkonu dohledu a námitky ze dne 10.8.2012, tyto úkony byly ze strany žalovaného doloženy, soud má za prokázané, že k úkonům došlo, soud je shledal účelnými a také odměnu za úkony přiznal a to včetně režijních paušálů.

Co se týká požadavků na náhradu vynaložených nákladů spojených s obhajobou, ze strany žalované byla zaplacená částka 44.286,- Kč s tím, že některé úkony ze strany žalované byly sporovány, zejména se jednalo o porady s žalobcem, které nebyly shledány jako účelné. Ze strany soudu z přehledu úkonů tak jak byly tyto účtovány, soud neshledal důvodným pouze jednu polovinu úkonu stížnosti proti zahájení trestního stíhání ze dne 29.3.2012 ve výši 750,- Kč, neboť se jedná o procesní úkon, zbylých 750,- Kč jako jedna polovina úkonu ze strany žalované v rámci předsoudního nároku přiznány byly. Celkem žalobce požadoval částku 231.473,- Kč. Soud tak odečetl částku, která je ze strany žalované přiznána a zaplacená byla, kdy soud shora uvedené zaplacení jednotlivých úkonů shledává důvodným. Dále soud jediným půlúkonem, který soud neshledal důvodným, bylo shora uvedené účtování jednoho úkonu za stížnost proti zahájení o trestním stíhání, ve zbytku soud žalobě vyhověl, jedná se o částku 186.437,- Kč.

Co se týká požadavku na cestovné, žalobce požadoval cestovné, a to vozidlem z místa bydliště a to k hlavnímu líčení, a to včetně amortizace. Soud vyšel z předložených listinných důkazů s tím, že bylo použito vozidlo [REDAKCE] které mělo spotřebu 8,6 litrů/100 km při ceně benzínu Super 95 v [REDAKCE] a to za 1,51 EUR s tím, že byla ujeta trasa [REDAKCE] km. Soud tak dospěl k částce 2.579,44 Kč, které soud shledal jako účelně vynaložené náklady spojené s použitím vozidla žalobce k hlavnímu líčení, ve zbytku a to částka 13.958,56 Kč byla ze strany soudu zamítnuta, jednalo se právě o amortizaci na km jízdy s tím, že soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu 25 Cdo 5034/2008, kdy amortizace vozidla je pracovní právní kategorií, je spojená se služebními cestami, které slouží k výkonu práce a podobně, není možné, aby byla požadována. Jedná se o náhradu škody, která měla žalobci v souvislosti s použitím vozidla vzniknout, v tomto rozsahu soud žalobu zamítl.

Dle ust. § 12 vyhl. 177/96 Sb., u úkonů právní služby mimořádně obtížných, zejména je-li k nim třeba použití cizího práva nebo cizího jazyka, nebo u úkonů právní služby časově náročných může advokát zvýšit mimosmluvní odměnu až na trojnásobek.

Za správnost vyhotovení
Gabriela Volfová

K požadavku žalobce na zvýšení odměny na trojnásobek z důvodu použití cizího jazyka a proplacení tlumočnicka, soud shledává tyto požadavky žalobce účelnými, za situace, kdy obžalovaným byl ██████████ státní občan, který neovládal český jazyk, je potom logické a je na místě, že při komunikaci se svým právním zástupcem tak, aby byla vůbec umožněna obhajoba je nutné používat tlumočnicka. Z faktury příjmového dokladu potom vyplývá, že takovéto služby také při tlumočení bylo použito, tato služba byla fakturována, byla také proplacena. Jednalo se o náklad, který v souvislosti s trestním stíháním žalobce fakticky vznikl. Co se týká samotného zvýšení na trojnásobek, a to pouze u porad mezi právním zástupcem a žalobcem, soud také shledal objektivně tento požadavek odůvodněný, jednalo se o porady, které byly prováděny prostřednictvím telekonference. Soudu je z vlastní zkušenosti známo, že samotný průběh jakýchkoliv procesních a právních úkonů vedených prostřednictvím tlumočnicka je zdlouhavý, je také náročnější v rozsahu chápání, vysvětlování jednotlivých právních institutů a vůbec možností v rámci přípravy a vedení obhajoby v rámci trestního řízení. Soud tak dospěl k závěru, že zvýšení na trojnásobek u těchto úkonů je plně v souladu s advokátním tarifem a soud je také v tomto ohledu přiznal.

Dalším požadavkem žalobce byla náhrada ušlého zisku ve výši 238 Eur, soud tento požadavek shledal účelným, dle ustanovení § 202 zákoníku práce vyplývá, že každý je povinen dostavit se k soudu a to na základě výkonu občanské povinnosti.

Dle § 202 zákoníku práce o výkon občanských povinností jde zejména u svědků, tlumočnicků, soudních znalců i jiných osob předvolaných k jednání soudu, z právního úřadu jiného státního orgánu nebo orgánu územního samosprávného celku, při poskytnutí první pomoci při opatřeních proti infekčnímu onemocnění, při poskytnutí osobní pomoci, požární ochraně, při živelných událostech nebo v obdobných mimořádných případech a dále v případech, kdy je fyzická osoba povinna dále právních předpisů osobní pomoc poskytnout.

Podle § 200 zaměstnanci od zaměstnavatele přísluší pracovní volno v nezbytném nutném rozsahu k výkonu veřejných funkcí, občanských povinností a jiných úkonů v obecném zájmu, pokud tuto činnost nelze provést mimo pracovní dobu. Náhrada mzdy nebo platu od zaměstnavatele v těchto případech nepřislúší, není-li dále v tomto zákoně stanoveno jinak, nebo není-li dohodnuto ve vnitřním předpisu.

Se shora uvedeným výkonem občanské povinnosti nesouvisí náhrada platu nebo náhrada mzdy. Za dané situace je potom irelevantní, zda-li by se žalobce dostavil k hlavnímu líčení na základě shora uvedeného právního předpisu a to bez možnosti náhrady mzdy, kterou by byl v tomto řízení žalovaný povinen reparovat a nebo zda-li žalobce využil dobrovolně své možnosti, vzal si dovolenou na zotavenou a k hlavnímu líčení soudu se dostavil, byť mu dovolená na zotavenou v rámci reparace od zaměstnavatele byla proplacena, žalobce se však připravil o dva dny institutu dovolené na zotavenou, kdy jak již podle názvu je evidentní, že tato má primárně sloužit k zotavení se z výkonu práce a nikoliv účasti na jednání soudu. Soud tak dospěl k závěru, že i tento požadavek má soud za prokázaný a soud také shledal jako nárokem, který žalobci vznikl v přímé příčinné souvislosti s jeho nezákonným trestním stíháním.

Dalším požadavkem žalobce byl požadavek na náhradu nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky řízení ve výši 70.000,-Kč.

Ze spisu vedeného u MS v Brně pod sp.zn., [REDAKCE] vzal soud za prokázanou celkovou délku řízení, posuzované období potom ohraničil sdělením obvinění, resp. zahájením trestního stíhání dne 14.10.2011 s tím, že toto bylo ukončeno 18.10.2014. Trestní stíhání žalobce tak trvalo cca 3 roky.

Žalobce se dále domáhal náhrady nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky řízení ve výši 70.000,- Kč. Soud se zabýval dle ust. § 13 zák. 82/98 Sb., zdali trestní stíhání žalobce trvalo dobu přiměřenou, resp. zdali bylo vydáno rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Trestní stíhání žalobce bylo zahájeno dne 14.10.2011, celé trestní řízení trvalo do 18.10.2014, trvalo tak cca 3 roky. Jednalo se o trestní stíhání s mezinárodním prvkem trestní stíhání, které mělo tři hlavními líčení, jednalo se i o po skutkové stránce složité řízení, kde byly posuzovány výroky žalobce a zdali tyto výroky naplňují trestné znaky činu, přečinu a hanobení národa, rasy etnické nebo jiné skupiny a příčinu podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo omezování jejich práv a svobod a přečinu založení podpory pro politické hnutí směřujícího potlačení práv a svobod člověka. K tomuto byly vypracovávány i znalecké posudky, je nutné poukázat i na skutečnost, že sám právní zástupce žalobce hodnotí s úkony, které byly provedeny jako porady se žalobcem jako obtížné, byly prováděny prostřednictvím tlumočnicka. Sám požadoval zvýšit jejich hodnotu na trojnásobek. Vzhledem k tomu, že u MS v Brně v rámci hlavních líčení byla situace obdobná, navíc bylo nutné také některé listiny překládat z českého jazyka do jazyka [REDAKCE] a naopak, byly vypracovávány i znalecké posudky, má soud za to, že se jednalo o řízení, které bylo taktéž složité a které časovou náročností odpovídá cca 3 rokům trvání řízení. Soud tak dospěl k závěru, že délka tohoto řízení byla přiměřená a nedošlo tak k porušení práva žalobce na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Dalším požadavkem žalobce bylo zaplacení částky 500.000,-Kč jako náhrady nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, jež bylo usnesení o zahájení trestního stíhání. Žalobce byl poučen dle ustanovení § 118a odst. 1 a 3 a to na základě konstantní judikatury o nutnosti tvrdit a zejména prokázat konkrétní zásahy do jeho osobnostní sféry a zejména odůvodnit přiměřenost požadavku 500.000,-Kč, kterou jako náhradu nemajetkové újmy vzniklé v souvislosti s nezákonným rozhodnutím žalobce také požaduje. Žalobce k tomuto předložil internetový výtisk deníku iDnes, ve kterém je zmiňováno jeho trestní stíhání a skutečnost, že žalobci hrozí uložení až pětiletého trestu odnětí svobody, dále žalobce vyžadoval od České televize rešerši, o které jeho právní zástupce tvrdil, že je možná. Soud má za prokázané z přípisu České televize, že takovýto postup není v silách České televize a je na žalobci, aby dále upřesnil jednotlivé požadavky, kterými je schopen prokázat intenzitu zásahu do nemajetkové sféry žalobce spojené s nezákonným rozhodnutím. Zároveň co se týká odkazu na konstantní judikaturu k jejímuž předložení k odůvodnění přiměřenosti částky na náhradu nemajetkové újmy byl žalobce vyzván, žalobce pouze poukázal na konstantní judikaturu týkající se nemajetkové újmy. Dalším požadavkem žalobce bylo zaplacení částky 500.000,-Kč jako náhrady nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, jež bylo usnesení o zahájení trestního stíhání. Žalobce byl poučen dle ustanovení § 118a odst. 1 a 3 a to na základě konstantní judikatury o nutnosti tvrdit a zejména prokázat konkrétní zásahy do jeho osobnostní sféry a zejména odůvodnit přiměřenost požadavku 500.000,-Kč, kterou jako náhradu nemajetkové újmy vzniklé v souvislosti s nezákonným rozhodnutím žalobce také požaduje. Žalobce k tomuto předložil internetový výtisk deníku iDnes, ve kterém je zmiňováno jeho trestní stíhání a skutečnost, že žalobci hrozí uložení až pětiletého trestu odnětí svobody, dále žalobce vyžadoval od České televize rešerši, o které jeho právní zástupce tvrdil, že je možná. Soud má za prokázané z přípisu České televize, že takovýto postup není v silách České televize a je na žalobci, aby dále upřesnil jednotlivé požadavky,

kterými je schopen prokázat intenzitu zásahu do nemajetkové sféry žalobce spojené s nezákonným rozhodnutím. Zároveň co se týká odkazu na konstantní judikaturu k jejímuž předložení k odůvodnění přiměřenosti částky na náhradu nemajetkové újmy byl žalobce vyzván, žalobce pouze poukázal na konstantní judikaturu týkající se nemajetkové újmy. Žalobce předložil soudu jednak zpravodajství České Televize, Události v regionech ze dne 3.6.2014, jednak i internetové výpisy z deníků, ze kterých je zřejmé, že o osoby žalobce v souvislosti z jeho trestním stíháním byla veřejnost informována. Soud se neztotožňuje s názorem žalované, že vzhledem k tomu, že žalobce byl německé národnosti, potom se o jeho trestním stíhání v Čechách nemohli jeho blízcí a společnost kolem něj dozvědět, naopak soud má za to, že je nutné objektivně vnímat informování o osobě žalobce a zejména skutečnost jak on sám prožívá tyto informace i ve vztahu ke své osobě, ve vztahu potom k potenciální možné reakci ze strany okolí. Je nutné poukázat právě na skutečnost, že se jedná o náhradu nemajetkové újmy a soud v tomto případě zkoumá, jakým způsobem bylo zasaženo právě do osobnostních složek žalobce, nikoliv jakým způsobem vnímala veřejnost shora uvedené trestní stíhání žalobce, ale naopak jak žalobce vnímal sám toto své trestní stíhání a skutečnost jak společnost vnímá informace o tomto trestním stíhání.

Dále soud poukazuje na rozhodnutí NS ČR sp. zn. **30 Cdo 3116/2016-107** s tím, že o nemajetkové újmě lze hovořit, pokud nastala újma spočívá v narušení osobního zájmu poškozeného, který nemá hodnotu v penězích, představuje opak škody. Nemajetková újma je nepříznivý dopad škodné události do jiných hodnot, než je jmění, lze tak hovořit o škodě morální, ideální i materiální, za kterou náleží poškozenému peněžité materiální satisfakce. Projevu je se v těžce definované sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu a jiných nežádoucích účinků spojených se zásahem do základních lidských hodnot. K tomuto občanský zákoník komentář svazek VI. § 2521 – 3081 Praha: WOLTERS KLUWER 2014 a dále vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav mysli poškozeného, řízení se obvykle pouze zjišťuje, zda jsou dodány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou, je nutné posoudit, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit dotčena ve složkách tvořících nemajetkovou sféru žalobce jednotlivce. Neprokazuje se to, jak se poškozený cítí, ale jestli má důvod cítit se poškozeným viz. Kolba Jan a Martina Šuláková, nemajetková újma způsobená protiprávním výkonem veřejné moci Praha, Leges 2014 a dále náleží **Ústavní soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 3183/2015** odst. 48, stát svými právními normami rozčlenil svůj vztah ke stěžovateli do více linií, do linie trestních včetně opakovaného řízení před obecními soudy o náhradě majetkové újmy řízení, o náhradě nemajetkové újmy pak rozdělil do dvou dílčích řízení při soudech v řízení ve více stupních. Svůj vztah ke stěžovateli stát deklaroval i právními předpisy, které zakotvují pravidla trestního a civilního řízení i hmotně právní předpoklady dané trestním zákonem jakož i zák. 82/98 Sb., činí tak ve snaze maximálně objektivizovat kontrolu svého jednání a vzájemnou nezávislost, přezkum jednotlivých svých dílčích složek. Tento velkoryse vybudovaný a nákladný aparát se však v daném případě zachován adekvátně, právě k tomu k jehož ochraně byl vybudován a povolán napadeným rozhodnutím obecních soudů, chybí velkorysost, jakou stát musí přistupovat ke kontrole svých pochybení podle přísloví *syti hladové nevěří* nebo v absenci postupu podle zlatého pravidla, které říká, že *každý by měl činit druhému to, co by chtěl, aby bylo činěno jemu*. Soudci se musí umět alespoň elementárně vcítit do pozice souzeného člověka, zejména za situace, kdy mají napravit škody způsobené jinými soudy, tím spíše trestními ..., pokud soudci uznají, že k závažnému zásahu do přirozených práv stěžovatelky opravdu došlo, avšak na odčinění nemajetkové újmy přiznají nepatrnou částku působí to až cynicky jako postup bez citů pro elementární spravedlnost.

Soud se tak zabýval i požadavkem žalobce na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného trestního stíhání. Jak bylo shora uvedeno soud má za prokázané, že trestní stíhání žalobce bylo medializováno a to jak minimálně v České televizi, tak potom i v tištěných médiích s tím, že je nutné poukázat i na skutečnost, že právě v rámci mediální kampaně byl žalobce označován jako pachatel trestného činu, přestože následně bylo konstatováno, že se jednalo pouze o politický projev, který byl legitimním výkonem svobody projevu a dále soud přihlédl ke skutečnosti, že shora uvedený stav trval tři roky, a to i vzhledem ke skutečnosti, že soud nepřiznal náhradu nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky uvedeného trestního stíhání. Skutečnost, že žalobce úkorně vnímal své trestní stíhání, potom vyplývá i z počtu porad, které žalobce s právním zástupcem vedl a ve skutečnosti jakým způsobem potom probíhalo i hlavní líčení žalobce. Žalobce prožíval stres a nejistotu související s faktem, že je vůbec proti němu vedeno trestní stíhání a tato nejistota byla posilována faktem, že žalobce byl stíhán podle zákonů cizí země, u níž se dobře neorientoval, přičemž jeho schopnost působit na orgány činné v trestním řízení byly omezeny kulturně jazykovou bariérou. Dále vznikla újma i tím, že se musel podrobovat úkonům trestního řízení, která vznikla vždy v případě žalobce, byla zvýšená poměrně vysokou vzdáleností mezi bydlištěm žalobce a místy kam se žalobce musel v rámci trestního stíhání dostavovat. Žalobce se musel vzít na tyto dny v zaměstnání volno, strávit celou cestu účastí na hlavní líčení. Dále došlo k jeho omezení, kdy trestní stíhání žalobce představovalo možnost, manifestoval nutností vzdát se v České republice podobu několika let trvajících trestního řízení vedeného veřejné politické činnosti, neboť pokud by další jeho projevy byly v rozporu se zákonem jako jednání zakládající důvodné podezření z trestného činu, mohl by žalobce být vzat do vazby, protože žalobce má v této zemi řadu kontaktů, je činným politikem, což bylo ostatně prokázano v trestním řízení, na jeho závěry žalobce odkazuje, jakož i složka újmy významná svou intenzitou značná. Soud tak dospěl k závěru, že částka, která je schopná reparovat vzniklou nemajetkovou újmu je částka 100.000,- Kč. Jak bylo shora uvedeno, soud přihlédl ke skutečnosti, že žalobce byl cizím občanem, vůči kterému bylo vykonáváno právo české republiky, jednalo se zde právě i jazykovou i kulturní bariéru, jednalo se o trestní čin, který byl spojen se svobodou projevu vyjevením svobodného politického názoru a zejména skutečnost, že trestní stíhání žalobce bylo hojně medializováno. Je nutné přihlédnout i ke skutečnosti, že žalobci hrozil i trest odnětí svobody a skutečnost, že uvedené trestní stíhání žalobce bylo také hojně medializováno.

Soud ve věci postupoval ohledně náhrady nákladů řízení ve věci dle ust. § 142 odst. 2 a 3 o.s.ř. v tom směru, že pokud soud sečetl úspěch a neúspěch žalobce ve věci, potom dospěl ke zhruba stejným částkám, jednalo se tak o skutečnost, že soud následně shledal, že úspěch a neúspěch ve věci žalobce i žalovaného je zhruba poloviční a z tohoto důvodu soud rozhodl tak, že nepřiznává žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněný obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

V Praze, dne 20. října 2016

JUDr. Ondřej Růžička, v.r.

soudce

Za správnost vyhotovení
Gabriela Volfová